

[Holger Larsen.]
bejdsevne tilbage. Og for de kronisk syge gælder de samme Bestemmelser, de vil ikke kunne komme op over de 540 Kr.

Nu ser jeg, at Partiet Venstre i Betænkningen skriver, at de Svar, de har faaet, desværre har vist sig meget ufyldstgørende. Jeg ved ikke, hvad Venstre tænker paa her, men det erfarer vi vel under den senere Forhandling. Det er imidlertid givet, at med Hensyn til Trangen blandt de gamle og Invaliderne og de kronisk syge finder jeg Oplysningerne fuldkommen fyldstgørende, idet de viser, at paa et Tidspunkt, da der endnu kun er en Maaned tilbage, inden vi staar i den værste Vinter, er der Masser af Kommuner, der ikke ejer en Øre at komme de gamle til Hjælp med, og i Landkommunerne, hvor det ogsaa drejer sig om Sygehjælp, har Kommunalbestyrelserne ikke været i Stand til at hjælpe de gamle, der blev syge i Marts, paa fuldt lovlig Maade og har altsaa maattet afvise dem. Kommunalbestyrelserne var naturligvis velvillige, men Staten sagde nej.

Det er ikke ret mange Dage siden, Borgmesteren for 3die Afdeling i Københavns Kommune, Viggo Christensen, kunde oplyse, at Københavns Kommune ikke kunde give de gamle Brændsel i Vinter, og jeg ved, at det er Københavns Kommune ikke i Stand til. Hvor er det dog forfærdeligt, at der virkelig skal leve op imod en Snes Tusind fattige Mennesker i København, som Kommunen ikke kan give Brændsel! Jeg ser i Dag i „Berlingske Tidende“, som jo, trods — naturligvis — mange Benægtelser alligevel er det konservative Folkepartis Hovedorgan i København, en meget smuk Artikel med Overskrift: „Brændsel og Fødevarer er herlige Julegaver“, som beskriver, hvorledes der til Fælleskontoret er indgaaet Tilbud om 100 hl Koks, og saa følger Bladet til — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere nogle ganske faa Linier —

„Men denne Gave giver os Anledning til at sige to Ting, som vi maaske skulde have sagt straks. Den ene Ting er denne, at netop Brændsel er en herlig Julegave. Men — saa underligt det lyder — Giverne tænker aldrig paa at skænke Brændsel, naar Vejret er saa mildt, som det har været i disse Dage. De kommer ikke i Tanker om Brændsel, før Frosten tager fat. Og dog fyrer vi jo allesammen i Kakkelovnen hver Dag.“

Ja, det er det, der er Sagen, at alle vi, der har Raad til at købe Kul og Koks, fyrer i

Kakkelovnen hver Dag. Saa følger Bladet til:

„De gigtsvage og gamle trænger faktisk endnu mere til Brændsel end vi andre. Derfor har den Mand givet et Eksempel til Efterfølgelse.“

Det er Sagen, at gamle Mennesker og gigtsvage Mennesker, Invaliderne og de kronisk syge trænger langt mere til Brændsel end sunde Mennesker. Derfor kan man ikke andet end harmes over at se konservative Blade skrive Sandheden og samtidig vide, at deres Partifæller her paa Rigsdagen, som er i Stand til at komme mange Tusinde til Hjælp med Brændsel, stemmer imod Forslag herom.

Jeg vil gerne føje til, at hvis man tror, at man paa den nævnte Statistik, og fordi der er enkelte Kommuner, som ikke har brugt Beløbet, kan bygge det modsatte op, tager man meget fejl. Jeg har her et Brev fra en Sogneraadsformand — ikke en socialdemokratisk — for et Sogneraad her paa Sjælland. Jeg har spurgt, hvordan det kunde være, at Kommunen ikke havde brugt det fulde Beløb, og denne Mand giver en Forklaring i Brevet. Det hedder her:

„...et Restbeløb er fremkommet, men dette kan først opgøres ved Aarets Slutning. Sogneraadet maa beklage denne Bestemmelse i Loven, da der navnlig i sidste Aars strenge Vinter var meget Trang for yderlig Hjælp, bl. a. til Køb af Brændsel.“

Her er altsaa en Sogneraadsformand, som af Hensyn til Lovens Bestemmelser, fordi han vil holde sig indenfor Loven, har holdt et Beløb tilbage til Imødegaelse af Marts Maaned; saa ligger det imidlertid saaledes, at der ikke i Marts kommer den Sygdom, han havde regnet med det skulde dække, og saa staar han med Beløbet tilbage. Han beklager det og siger, at hvis den samme Bestemmelse skal indføres i den nye Lov, bør den udvides til at gælde de 2 sidste Regnskabsaar, saaledes at man bedre kan disponere.

For Københavns Kommune stiller det sig saaledes, at man sidste Vinter disponerede over et Beløb paa 34 000 Kr. mere, end Loven tillod — som jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, havde Københavns Kommune til Imødegaelse af Udgifterne i sidste Maaned kun 60 000 Kr. Som Følge deraf maatte Københavns Kommune disponere over et Beløb af 34 000 Kr. mere, end Loven tillod.

Forholdene stiller sig saaledes for Københavns Kommune, at man har uddelt